

Guillem Balagué este un cunoscut
analist și comentator de fotbal.

În prezent colaborează cu BBC,
după ce a petrecut 20 de ani la Sky Sports.

Scrie frecvent pentru diverse reviste,
ziare, bloguri și realizează emisiuni pentru posturi de radio
din Spania și Marea Britanie.

PEP GUARDIOLA

Un alt mod de a câștiga

GUILLEM BALAGUÉ

PREDA PUBLISHING
PENTRU EROUL DIN TINE

Cuprins

Cuvânt înainte de Sir Alex Ferguson	11
Roma. 27 mai 2009. Finala UEFA Champions League	15
Prolog	17
I. De ce a trebuit să plece?	25
1. De ce?	27
2. Decizia	43
II. Pep. Din Santpedor pe Camp Nou	49
III. Pep Managerul	123
1. Începuturi	125
2. Extraordinarul 2-6 pe Santiago Bernabéu	159
3. Șase titluri într-un an calendaristic	173
4. Cele două finale ale Ligii Campionilor	193
FC BARCELONA v MANCHESTER UNITED, ROMA 2009	195
FC BARCELONA v MANCHESTER UNITED, WEMBLEY 2011	209
5. Pep și jucătorii lui	223
6. Pep Guardiola și José Mourinho	265
7. Despărțirea. Dar mai întâi, încă o finală	309
8. Departe de casă. Munchen	339
IV. Pep Guardiola. Aventura continuă	365
1. Stilul Bayern	369

2. În umbra unei victorii neașteptate. Primul sezon	373
3. Stilul Guardiola. Al doilea sezon	387
4. Prizonierul. Al treilea și ultimul sezon	401
5. Căutarea. Moștenirea	419
6. Manchester City, Anglia și José Mourinho	427
7. Manchester. Casa ca acasă	447
V. Anexe. Pep Guardiola pentru începători	479
Anexa 1. La Masía	480
Anexa 2. Statisticile acelor patru ani minunați	486
Bibliografie	492
Mulțumiri	493
Mulțumiri pentru ediția 2016	495

PEP GUARDIOLA

CUVÂNT ÎNAINTE

de Sir Alex Fergusson

Atunci când Pep Guardiola și-a dat seama că nu mai are un viitor ca jucător la Barcelona, am avut ocazia de a-l transfera la noi. Dar am ratat-o.

Vorbisem atunci cu Guardiola și rămăsesem cu impresia că existau șanse să pun pe mâna pe el. Dar poate că momentul a fost prost ales. Ar fi fost interesant. Era genul de jucător în care a evoluat ulterior Paul Scholes: căpitan, lider și mijlocaș coordonator de joc în echipa de vis a Barcelonei, sub tutela lui Johan Cruyff. Dădea dovadă de calm și avea talentul de a manipula mingea și a dicta ritmul unei partide. Era unul dintre cei mai buni jucători ai generației sale. Iar eu căutam tocmai aceste calități. Din acest motiv, am ajuns ulterior să semnez cu Juan Sebastián Verón. Uneori te gândești la un fotbalist de top și te întrebi: *Cum ar fi fost dacă ar fi venit la United?* Așa a fost și în cazul lui Pep Guardiola.

Înțeleg situația lui Pep ca jucător. Când ești la un club ca Barcelona, ai vrea să crezi că ai un loc pe viață acolo. Când l-am abordat noi, probabil că el credea că încă mai are un viitor la club, deși a plecat în acel sezon. E păcat, pentru că nimic nu este pe viață în fotbal: vârsta și timpul te ajung din urmă și vine o zi

în care și tu și clubul trebuie să vă vedeți de drum. Pe atunci am crezut că îi oferim lui Pep o soluție, un drum diferit, dar nu a funcționat. Îmi amintește de Gary Neville. L-am avut pe Gary la Manchester United de când avea 12 ani, făcea parte din familie: îmi era ca un fiu, aveam încredere în el, era o parte componentă a echipei. Dar totul se termină într-o bună zi. În cazul lui Pep, această revelație trebuie să fi fost dificilă. Înțeleg de ce a avut îndoieli, de ce a ezitat să ia o decizie, dar la un moment dat am fost nevoiți să căutăm alt jucător și să ne luăm gândul de la el.

Un lucru interesant pe care l-am observat la Guardiola – și care s-a dovedit crucial pentru succesul lui ca manager – este că e foarte modest. Nu a încercat niciodată să se laude, a fost întotdeauna respectuos, iar acest aspect este foarte important. Privind acum retrospectiv, este evident că a fost modest și la locul lui întreaga carieră. Ca jucător, nu a fost genul care să țină primele pagini ale ziarelor. Stilul lui de joc a fost unul aparte; nu era foarte rapid, dar era un fotbalist fantastic și calm. Ca antrenor, e foarte disciplinat și, indiferent dacă echipa lui pierde sau câștigă, el e întotdeauna elegant și modest. Sincer, cred că avem nevoie de o asemenea persoană în această profesie.

Dar cred că a ajuns la un punct, în cariera de antrenor, în care a devenit conștient de importanța slujbei lui la Barcelona. Probabil atunci când a înțeles pe deplin exigențele care vin la pachet cu ea. Sunt convins că s-a întrebat adesea: *Cât va dura? Voi fi capabil să construiesc o echipă care să învingă din nou în campionat? Una care să câștige un nou trofeu european? Pot eu oare să mențin lucrurile la același nivel?*

Dacă ar fi fost să-i dau un sfat, i-aș fi spus să nu își facă griji: dacă nu câștigă Liga Campionilor nu înseamnă că nu ești un bun manager. Dar înțeleg presiunea uriașă de pe umerii lui.

Personal, cred că cel mai mult contează să mergi înainte, să nu te oprești. Și atunci, de ce a plecat de la Barcelona? Poate a fost o chestiune legată de controlul jucătorilor. Sau de găsirea unor noi tactici, pentru că rivalele începuseră să descifreze stilul de joc al Barței. Sau poate a fost o chestiune de motivație. Din

experiența mea, oamenii „normali” vor să facă lucrurile în cel mai simplu mod cu putință. Cunosco oameni care s-au pensionat la vârsta de 50 de ani – nu mă întrebați de ce! Dar cei mai mulți oameni sunt diferiți de indivizi precum Scholes, Giggs, Xavi, Messi și Puyol, care, în opinia mea, sunt ființe excepționale. Motivația nu este o problemă pentru ei, pentru că mândria lor e mai presus de orice. Sunt convins că în echipa lui Pep erau personaje care reprezentau exemple pentru alții și surse vii de motivație, nu tipi care voiau să se retragă prea devreme.

Îl cunosc pe Gerard Piqué de când a jucat la United. Îmi este familiar tipul lui de personalitate: în afara terenului poate fi un tip relaxat și comod, dar pe teren este un învingător. A fost un învingător la noi și este un învingător la Barcelona. Jucătorii pe care i-a avut Pep în subordine nu aveau nevoie de motivație din exterior. Se vede cu ochiul liber ce a obținut el cu acea echipă a Barcelonei și e nevoie de un talent special ca să-i faci pe acești oameni să concureze în permanență la același nivel. Dar Pep a avut armele necesare și sunt convins că o poate face din nou.

Ce a obținut Guardiola în cei patru ani petrecuți la prima echipă a Barcelonei întrece orice alte reușite ale antrenorilor dinaintea lui de pe Camp Nou. Și s-au perindat unii grozavi pe acolo: van Gaal, Rijkaard și Cruyff, ca să menționăm doar câțiva. Dar Guardiola a dus lucrurile la un alt nivel – presingul la balon, disciplina și etica profesională au devenit legendare. Pep a creat o cultură în care jucătorii au devenit conștienți că, dacă nu muncesc din greu, nu rămân la club. Credeți-mă, nu e ușor să faci asta.

Oricare ar fi următoarea mutare a lui Pep după această pauză competițională – fie că va veni în Premier League sau nu – întotdeauna vor exista speculații în privința viitorului său. A fost la un club fantastic și acum, oriunde s-ar duce, presiunea va fi aceeași. Mutarea la un alt club nu va modifica niciodată nivelul așteptărilor. Cred că oriunde va merge, va avea aceeași experiență: pentru că el este managerul, el trebuie să decidă ce este mai bun pentru echipa lui, în materie de jucători și tactici.

În ziua de astăzi, poziția de manager vine la pachet cu o presiune uriașă. Am avut succes la Manchester United mulți ani, dar nu a fost ușor – în fiecare oră, din fiecare zi, te confrunți cu ceva. Pentru că în fotbal ai de-a face cu oameni și asta înseamnă caracter, familie, formă fizică, accidentări, vârstă, orgoliu, agenți etc. Dacă Pep va merge la un alt club, întrebările vor rămâne aceleași iar așteptările celorlalți îl vor urma.

Și atunci, de ce? De ce să plece? Când m-ați întrebat prima dată, înainte ca Pep să-și anunțe decizia, am spus că ar fi absurd să nu ducă treaba până la capăt. Dacă vă uitați la Real Madrid, care a câștigat cinci Cupe Europene la sfârșitul anilor '50, avem toate motivele să credem că și el ar putea face același lucru cu Barça. Pentru mine, dacă aş avea acea echipă, ar fi o motivație în plus. Iar plecarea ar fi cea mai grea decizie din viața mea.

Sir Alex Ferguson
Primăvara anului 2012

ROMA, 27 MAI 2009
FINALA UEFA CHAMPIONS LEAGUE

Este minutul 8 al meciului. Barcelona încă nu și-a găsit ritmul. Jucătorii sunt pe pozițiile corecte, dar niciunul nu este dispus să muște, să iasă în față și să facă presing asupra adversarului, care are posesia balonului. Își țin cărțile la piept, arată prea mult respect echipei Manchester United. Víctor Valdés parează un șut al lui Ronaldo. Apoi încă unul. United se apropie. Cristiano șutează pe lângă poartă, ratând cu doar câțiva centimetri.

Câțiva centimetri care ar fi putut schimba modul în care lumea îl judecă pe Pep Guardiola și noua sa revoluție de pe Camp Nou.

Giggs, Carrick, Anderson pasează mingea în voie pe flancuri. Ceva trebuie făcut. Pep sare de pe bancă și zbiară instrucțiuni, glasul fiindu-i purtat până la jucători, peste zgomotul infernal de pe Stadio Olimpico din Roma.

Lui Messi i se spune să urce între fundașii centrali ai lui United, ca atacant fals – iar Eto'o este trimis pe aripa dreaptă. Ferguson stă impasibil pe bancă. Momentan este încântat de rezultat, simte că deține controlul.

Dar situația se schimbă, la început imperceptibil. Messi îl găsește cu o pasă pe Iniesta, care îl găsește pe Xavi, care la rândul lui îl găsește din nou pe Messi. Carrick și Anderson se văd nevoiți să reacționeze rapid, să decidă cine pe cine marchează, ce pasă să intercepteze, ce spațiu să acopere. Giggs este ocupat cu Busquets și nu îi poate ajuta.

Iniesta primește mingea la centrul terenului. Evra îl scapă din marcaj pe Eto'o, iar Iniesta vede oportunitatea pe flancul drept. Driblează și, la momentul oportun, îi pasează perfect lui Eto'o la marginea careului. Vidić face o ultimă tentativă de a-l marca, dar Eto'o trece pe lângă el și, într-o fracțiune de secundă, bazându-se pe instinctul său pur de asasin, șutează la colțul scurt.

Destinația aceluși șut, acea secundă, apogeul unei mutări, va converti o idee, o sămânță plantată în urmă cu 40 de ani, într-o putere fotbalistică ce va schimba pentru totdeauna jocul cu balonul rotund.

PROLOG

Sir Alex, trebuie să vă spun că Pep a părăsit Barcelona și tot ce a construit tocmai pentru că el nu este ca majoritatea managerilor. A plecat din simplul motiv că nu este un om tipic de fotbal.

Ați văzut deja asta în prima voastră întâlnire pe teren, în finala Ligii Campionilor din 2009, de la Roma. Pentru acea finală, Guardiola și-a făcut un compendiu de reguli și a aplicat acea filozofie tuturor aspectelor partidei – de la pregătirea fizică la tactici, de la ultima discuție cu jucătorii la modul în care au sărbătorit apoi victoria. Pep a invitat lumea să li se alătore, lui și jucătorilor, în bucuria de a juca o finală europeană uriașă.

A avut încredere că și-a pregătit echipa să vă învingă, dar dacă acest lucru nu ar fi fost posibil, fanii tot ar fi plecat acasă cu mândria că Barça a încercat totul și, în proces, a depășit o perioadă neagră din istoria ei. Pep nu doar că a schimbat o tendință negativă, a făcut mult mai mult de atât. În doar 12 luni de la sosirea sa, a distrus niște puternice legi nescrise, care vorbeau despre importanța victoriei mai presus de orice și a pus frumusețea jocului deasupra oricărei alte reguli. A reînviat valorile esențiale ale fairplay-ului și respectului, considerate

demodate până atunci. Din prima zi pe banca tehnică a Barcelonei, Pep a fost dispus, cu un curaj fantastic, să înoate împotriva curentului. Pentru că în asta credea.

Dar asta a fost atunci.

La sfârșitul mandatului său, nu mai era managerul tânăr, pasionat și entuziasmat pe care l-ați întâlnit în acea noapte la Roma sau în anul următor la Nyon, la sediul UEFA, pentru un moment de socializare.

În ziua în care a anunțat public că va pleca de la clubul adolescenței sale, amprenta pe care și-au lăsat-o asupra lui cei patru ani la cârma primei echipei era vizibilă – în privire și în părul din ce în ce mai rar, acum brăzdat de șuvițe gri. Nu mai era la fel de energic și impresionabil ca în acea dimineață din Elveția, când i-ați oferit câteva cuvinte înțelepte și sfaturi paterne. Știți că încă mai vorbește despre acea discuție cu dumneavoastră, despre acele 15 minute, ca fiind unul dintre punctele culminante ale carierei sale? Era ca un adolescent fascinat, a repetat zile întregi după aceea: „Am fost cu Sir Alex, am vorbit cu Sir Alex Ferguson!” Pe atunci, totul era nou și palpitant: obstacolele erau mai degrabă provocări, nu piedici insurmontabile.

În acea dimineață însoțită de septembrie 2010, la modernul sediu UEFA de pe malul Lacului Geneva, conferința anuală a antrenorilor a reprezentat decorul primei întâlniri dintre dumneavoastră și Pep Guardiola. Înainte de acel moment, abia dacă ați avut timp să schimbați câteva politeturi la Roma, iar Pep abia aștepta să petreacă puțin timp în compania dumneavoastră, departe de presiunea competiției. Conferința le oferă antrenorilor șansa de a bârfi, de a discuta ultimele tendințe, de a se plânge și a socializa ca un grup de profesioniști de elită, care își vor petrece restul anului într-o singurătate perpetuă, încercând să gestioneze 20 de orgolii sau mai multe, plus familiile lor și agenții.

Printre oaspeții sosiți la Nyon se afla și un anume José Mourinho, noul manager al Realului și campion european en-titre cu Inter Milano, echipa care eliminase Barcelona lui Pep în semifinala sezonului trecut. În cursul dimineții, în prima zi,

dumneavoastră ați sosit la sediul UEFA într-unul dintre cele două microbuze; primul i-a adus pe antrenorul portughez, pe Carlo Ancelotti, managerul echipei Chelsea, și pe Claudio Ranieri, antrenorul Romei. Guardiola a sosit în cel de-al doilea, împreună cu dumneavoastră. De îndată ce ați intrat în clădire, Mourinho s-a apropiat de grupul care se adunase în jurul dumneavoastră, în timp ce Guardiola s-a retras într-o parte, pentru a asimila totul, pentru a reține momentul, fiind întotdeauna conștient de semnificația acestor evenimente în propria lui poveste de viață. La urma urmei, era înconjurat de unele dintre cele mai strălucite minți din lumea fotbalului, iar el era acolo ca să asculte și să învețe. Așa cum a făcut întotdeauna.

Pep a stat ceva vreme singur, distanțându-se de conversațiile care se derulau în jur. Mourinho l-a zărit cu colțul ochiului și a părăsit grupul cu care discuta. L-a salutat și i-a strâns mâna exuberant. Amândoi au zâmbit. Au discutat animat câteva minute iar Thomas Schaaf, antrenorul de la Werder Bremen, li s-a alăturat, reușind pe alocuri să le atragă atenția.

Urma să fie ultima dată când Pep Guardiola și José Mourinho își vor vorbi în termeni amiabili.

Grupurile au intrat apoi în sala de conferințe, pentru prima dintre cele două sesiuni ale zilei, unde ați vorbit despre tendințele tactice folosite în anterioara campanie de Liga Campionilor, dar și despre alte subiecte cu privire la Campionatul Mondial din Africa de Sud, pe care Spania tocmai îl câștigase. La sfârșitul întâlnirii, toată lumea a participat la o fotografie de grup. Didier Deschamps a stat între Guardiola și Mourinho, în centrul primului rând. La stânga, dumneavoastră ați stat lângă Ancelotti. Se râdea, se glumea, ziua devenea din ce în ce mai antrenantă.

Înainte de cea de-a doua întâlnire, era momentul pentru cafea, iar dumneavoastră și Guardiola v-ați trezit împreună într-o zonă de relaxare cu o priveliște superbă asupra Lacului Geneva.

Pep s-a simțit mic în prezența dumneavoastră. În ochii lui sunteți un titan al băncii tehnice, dar în acea dimineață ați

fost un scoțian amabil și foarte zâmbitor – cum sunteți adesea departe de lumina reflectoarelor. Ați admirat modestia tânărului manager, în ciuda faptului că Pep câștigase deja șapte titluri din nouă posibile – și pusese pe jar lumea fotbalului, care se întreba dacă urmează o evoluție sau o revoluție la FC Barcelona. Consensul general la acea vreme era că tinerețea și optimismul lui Pep sunt o gură de aer proaspăt.

Acea discuție lejeră la cafea s-a transformat rapid într-o lecție improvizată între profesor și elev. Lui Pep îi place să urmărească ce amprente și-au lăsat asupra jocului legendele fotbalului. Își amintește detaliat de Ajax-ul lui van Gaal și succesul lui Milan cu Sacchi. V-ar putea vorbi la nesfârșit despre ambele. Și prețuiește câștigarea unui trofeu european la fel de mult cum prețuiește tricoul semnat de idolul său, Michel Platini. Iar dumneavoastră faceți parte din acest muzeu personal al celebrităților.

Pe măsură ce elevul asculta, sorbind fiecare cuvânt, respectul lui față de dumneavoastră s-a transformat în devotament: nu doar datorită simbolisticii conversației sau viziunii dumneavoastră asupra profesiei, ci grație staturii omului care îi livra mesajele.

Pep este fascinat de longevitatea carierei dumneavoastră la Manchester United, știind foarte bine de câtă rezistență și forță lăuntrică este nevoie pentru a păstra, atâta vreme, o asemenea slujbă. Pep a crezut mereu că presiunile de la Barcelona și Manchester sunt probabil diferite. Tânjește să înțeleagă cum poți susține setea de succes pe termen lung și cum să eviți pierderea apetitului, care probabil că intervine inevitabil după victorii succesive. El crede că o echipă care învinge tot timpul trebuie să mai și piardă, pentru a beneficia de lecțiile care vin la pachet cu înfrângerea. Pep vrea să descopere cum gestionați acest aspect, Sir Alex; cum vă limpeziți mintea, cum gestionați înfrângerile. Nu ați avut timp să vorbiți despre toate, dar aceste chestiuni vor fi abordate cu următoarea ocazie când vă veți întâlni, puteți fi sigur de asta.

Pep venerează calmul dumneavoastră la victorii și înfrângeri deopotrivă și modul în care luptați din răsuputeri pentru a vă

apăra stilul fotbalistic – și l-ați sfătuit și pe el să rămână fidel credințelor proprii.

- Pepe, i-ați spus, iar el a fost prea respectuos pentru a corecta faptul că i-ați rostit greșit numele, trebuie să te asiguri că nu pierzi din vedere cine ești cu adevărat. Mulți antrenori tineri se schimbă, din diverse motive – din pricina circumstanțelor pe care nu le pot controla, a lucrurilor care nu ies bine din prima încercare sau pur și simplu din pricina succesului. Brusc, vor să modifice tactici. Nu își dau seama că fotbalul este un monstru pe care îl poți înfrunta și învinge doar dacă ești mereu tu însuși, indiferent de circumstanțe.

Probabil că pentru dumneavoastră a fost doar un sfat prietenesc, cu care v-ați satisfăcut instinctul patern pe care l-ați demonstrat adesea pentru figurile noi de pe scena fotbalului. Totuși, fără intenție poate, i-ați dezvăluit lui Pep secretul longevității în domeniu, a dorinței de a continua și strania relație pe care o aveți cu sportul în care uneori vă simțiți captiv și alteori eliberat.

În timp ce se gândea la viitorul lui, și-a amintit de multe ori cuvintele dumneavoastră. Înțelege ce i-ați spus, dar, chiar și așa, cei patru ani petrecuți la cârma primei echipe a Barcelonei l-au schimbat. Era inevitabil. Monstrul care este fotbalul l-a transformat.

L-ați avertizat să nu se piardă pe sine, dar el s-a schimbat. Parțial din pricina presiunii venite din partea numărului uriaș de fani recunoscători, care au uitat că e doar un antrenor de fotbal; parțial din pricina propriului comportament – într-un final, nu a mai vrut să ia decizii care să le facă rău lui și jucătorilor lui. Presiunea emoțională a ajuns să fie prea mare, devenind insurmontabilă. Pep a ajuns în punctul în care considera că singura cale de a se recâștiga pe sine era să lase în urmă toate lucrurile la construcția cărora pusese umărul.

Oricât de mult a vrut să vă asculte sfatul, Sir Alex, s-a dovedit că Pep nu este ca dumneavoastră. Comparați uneori fotbalul cu o închisoare din care nu doriți să evadați. Arsène Wenger

vă împărtășește perspectiva și este, de asemenea, incapabil să empatizeze sau să înțeleagă decizia lui Guardiola de a abandona o echipă în plină glorie, avându-l la dispoziției pe cel mai bun jucător din lume, adorat și admirat de toți.

În dimineața în care Pep și-a anunțat plecarea de la Barcelona, la trei zile după ce Chelsea a șocat lumea fotbalului eliminându-i pe catalani în semifinala Ligii Campionilor, Wenger a declarat în presă: „Filozofia Barcelonei trebuie să fie mai profundă decât câștigarea sau pierderea unei competiții. Poate că acum, după eliminarea din Liga Campionilor, nu e momentul potrivit pentru această decizie. Mi-ar fi plăcut ca Guardiola să rămână – chiar și cu acest an dezamăgitor – și să insiste cu filozofia lui. Ar fi fost interesant.”

Mintea lui Pep este într-o continuă frământare înainte de orice decizie – o pune la îndoială chiar și după ce a ajuns la o concluzie. Nu poate fugi de propriul destin, dar nici nu este capabil să trăiască la un nivel atât de intens, pentru că într-un final l-ar doborî.

Lumea lui este plină de incertitudini, dezbateri, îndoieli și exigențe pe care nu le poate împăca sau împlini. Sunt tot timpul prezente: când merge la golf cu prietenii, când stă acasă pe canapea cu soția sa, Cris, și cei trei copii ai lor, când se uită la un film sau când nu poate dormi noaptea. Oriunde ar fi, întotdeauna muncește, gândește, are dubii, ia decizii. Și singura cale de a se deconecta de la slujba lui (și de la așteptările uriașe) este să rupă complet orice legătură cu aceasta.

În 2007, a sosit plin de viață ca antrenor debutant la Barcelona B. După 5 ani și 14 titluri câștigate, ca antrenor al primei echipe, a plecat secătuit. Nu trebuie să mă credeți pe mine; la conferința de presă în care și-a anunțat plecarea, Pep însuși a spus cât de epuizat se simțea.

Mai știți când ați fost întrebat despre Pep înaintea decernării Balonului de Aur 2011? Ați fost amândoi prezenți la conferința de presă în care premiul primit de dumneavoastră pentru întreaga carieră a coincis cu recunoașterea acordată lui Pep

drept managerul anului. Ați fost sincer când ați răspuns: „Unde poate să meargă Guardiola și să îi fie mai bine decât acasă? Nu înțeleg de ce vrea să plece.”

În aceeași zi, Andoni Zubizarreta, director sportiv al Barcelonei și vechi prieten al lui Pep, conștient de influența pe care a avut-o acea discuție din Nyon și de respectul pe care Pep vi-l poartă, a făcut referire la cuvintele dumneavoastră în conversația cu Guardiola:

- Uite ce spune acest om înțelept, Alex Ferguson, care are o vastă experiență de viață și sportivă...

Pep, care deja îi spusese lui Zubi că se gândește să plece la sfârșitul sezonului, i-a răspuns:

- Ticălosule. Mereu încerci să mă derutezi!

Sir Alex, uitați-vă la imaginile cu Pep când a preluat prima echipă a Barcelonei în 2008. Era un tânăr de 37 de ani, dornic, ambițios și energic. Și uitați-vă la el după patru ani. Nu arată de 41 de ani, nu? În acea dimineață din Nyon, era un antrenor în proces de a urca un club pe noi culmi, de a ajuta o echipă să scrie istorie. Până la discuția cu dumneavoastră, Pep găsisse deja soluții tactice inovatoare, dar în sezoanele ulterioare avea să apere și să atace în moduri și mai revoluționare, iar echipa lui avea să câștige aproape toate competițiile la care urma să participe.

Problema a fost că, pe parcurs, fiecare victorie l-a dus mai aproape de final.

O națiune lipsită de modele contemporane demne de urmat, luptând cu recesiunea, l-a ridicat pe Pep la statutul de lider social, de om perfect: un ideal. A fost înfricoșător chiar și pentru el. Pentru că, după cum știți, Sir Alex, nimeni nu este perfect. Puteți să nu fiți de acord, dar foarte puțini oameni pot purta pe umeri greutatea unei asemenea poveri.

Să fii antrenor la Barcelona necesită multă energie. Iar după patru ani, Pep a simțit că este timpul să se despartă de entitatea mistuitoare pe care a servit-o – cu o pauză de doar 6 ani – de